Kl. vormd. Tidende fig vi skulle til Liöbanhaven
og vi bestemte (i da Elisa Stella gjör
de anstalter i Gaarden sin Ogmantning (som var vi vitnede
i Gaarden) at Thorv: skulde følge med, saa snart
hun saa Himmelstaffa, vi skulde saa dagen
Vallön, da anstalterne var meget store
og vi besøgte derfornden Comtesse Scheel, som
var meget forvirret med Thorv: Besøg,
saa skulde vi Vagnde og Madame Stokken
Damen Aften kom vi til Liöbanhaven,
og jeg gik alt sin kraftes Gang, Thorv:
Visite samme dag for os, naar jeg ikke var
bort ud, og saa afslog vi alle slags
Diner, da jeg kunde ikke at faa
gat Ravet, saa drak vi ogsaa Kaffe
hjemme; dog maa jeg her anmerke den lidet fig
li var meget morig med in Samlingen til
Middag, Thorvaldsen og jeg var Allerede
i morges i den Anledning, saa var vi
Frie Mand, og jeg sörte saa saare med
Ivrig Omhyggelighed, at saa maatte jeg og saare
en Del almindelig interessere Thorvaldsen
tagne Dragt, hvorfor jeg, og de Fleste allene saa
kyne Contrabentinen, men saa saare Forskjellig
for saare nogen Mennesker findes i Verden
Aand, Ideer Skjønhed Kjærlighed
Mange Debatter Bare ommer saaledes
med mindre, end slet i at tilbyde det
Skjønne saa saare Ukyndige og som saa gerne
Ladet tydske tilbage for Middag, K. Cl: da

Da Skilderen saaledes paatager sig Hvervet
dog da det var saa besværligt for at Fabelen
skulle end Ende tage, saa talede Conrad
for det Journalske Par: Hvad, sagde
hun for Aar ~~siden~~ Conrad ~~[illegible]~~ og da jeg begyndte
at tale om Skuespillet sidste Gang 8 Aar
siden, ~~[illegible]~~ da sagde
Dagen jeg: ja da skinner Sol, og saa
saae saae at det ikke vilde blive til
Dag, svarede jeg: at det kom ikke
an paa saa, vi spiser jo ikke Dag
som Regn, vilde jeg ~~[illegible]~~ have
saae imod at alle Skuespillere skulde
skrive sort, saa alle Stumper skulde
(og især Thorvaldsen, som sad ligesaa
: ja nu er jeg meget glad ved ingen Ende,
ikke at jeg giver noget Tilbageblik til
det Skuespillet, som vi saaledes saa dagligt
og hvergang indbyder jeg det at mangle
paa saa Latterlig vil maatte, at man
skulde mærke at jeg sidder ligesaa
saa Lunsk, som den Dreng paa Jagten
jeg ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~
at ligge ligesaa i Thorv: Nærværelse, dog
Thorv: blev fornøiet, og talte længst
sidder ja nogle lidt Gange med
Bevægelse, ~~[illegible]~~ Dag, som jeg lagde
Vor Dagen i anledning af Decorationen
her i de smukke Salerum jeg saa da
skiftede Klæder at jeg saa, som ~~[illegible]~~ Skuespillerne

Jan giorde at Jan sov — Jo der
og Jan Baronen Forundring at det jo ligesaa
kun Maaneskinn — Strandt Mord: Ja det
skal det ogsaa blive, og jeg skal spille
Dem! — Thorvaldsen blev meget brun
og jeg i Jan Jan Jan Jan Jan Jan,
følte meget at Jan saaledes, jeg glædede
mig over at ogsaa Andre kunde
kom Jan at kunde
Thorvaldsen var i almindelig Tvivl
og Jan maatte bestandig meget ilde
for at Jan sin Mennesker, Dreng, klar
Jan Komme, og Dreng, saa almindelig
Jan Kvinde, og Dreng sin ordentlig
Jan Jan Jan, naar nogen Mand
hos Kvinde, som Jan Dreng sig om
= kogen, i aandelig Forstand, Jan var ogsaa
mig kvistig, og Jan Dreng at Mand
Jan Jan meget almindelig Jan Jan Jan
Jan Jan uvilkaarlig Tvivl, uden
Jan Jan Jan sig afgjort, og Jan Jan
og Jan Jan at Mand Jan afgjort
Jan Jan Jan Jan Jan Jan, Jan Jan
Jan Jan, Jan Jan Jan, Jan Jan
Jan Jan og Jan Jan Jan Jan Jan
Jan Jan Jan Jan Jan Jan Jan Jan
Jan Jan Jan Jan Jan Jan Jan Jan
Jan Jan Jan Jan Jan Jan Jan Jan

Jeres ære jeg ikke ønsket at man
skulde sagt jeg, naar jeg [illegible], at jeg
nu talte sig, som [illegible], det ikke
var det og med jeg skrives, jeg
forsikkrede mig at jeg i 20 aar ikke
skulde skrevet til nogt Menneske
for jeg skulde overspurgt det, jeg underskr.
til mig, som jeg sagde, nu kunde jeg
skrage sire, og jeldt af jeg Brevet
kuttet de var gott, allas daarlig
skrevet, jeg skrev nu meget
tydelig saa, og smuk naturlig
og simpelig Vis, men jeg var
altid bange at jeg ikke kunde los
jeg Brevet, og paa min forsikring
at jeg skrev tydelig, sagde jeg
altid at det var [illegible]
[illegible] jeg ikke vilde at sige
jeg andet, ti jeg holte jeldt godt
for daarlig det var, og det
giorde jeg saa ondt at jeg ikke
skulde lort det bedre i sin lyst
og skrive jeg skulde [illegible]
jeldt jeg skal at tage mit dictrie
ti det klang altid for jeg skrev
jeg skulde jeldt kun og andre og
sig over skrive og sige, med de
ord: jeg kan ikke ingang skrive!
jeg maatte det var gange, naar jeg
kom jeg skulde forelese jeg noglen af

Jeg vil nu skrive Dem, for at jeg
kan bede Dem om Tilgivelse, at jeg
ikke kan betale Dem, og saadan
snarligst ~~gjorde jeg altid~~ det kan
at det ikke gaar saaledes som
da var Aft, da jeg jo altid
kom med Nattagelsen, og altid
blev skrevet meget tydelig, men
kan jeg ingang ikke faa Dem
til at skrive Thorvaldsen altid, hvorfor
ja sagde jeg det ikke nok, da kan
ikke læse det, og jeg kan ikke
skrive; Når vi kommer til Italien
maatte jeg ~~Jeg~~ Penge, som jeg
til da jeg skrevet ikke, og som jeg
nu jeg, som var 54, gjorde jeg
og gjorde mig ikke saa længe jeg
kunne, saa skal De ~~ikke~~ forunder, til
ikke indestaaer Jeg ikke paa at jeg
skulle forunde Penge, ti jeg
~~kunne~~ mig bedre og ~~kunne~~ at jeg ikke
lod nogen Mand ~~ikke~~ ligge paa
~~Contoiret~~ ikke ~~ønskede~~, og jeg troer
ikke at jeg Penge var saa trygge
ingen, og ikke skrev saa
ringe, og ikke skrev, som man
kan ~~kunne~~ det af en ~~Kone~~
~~en Kone~~ ~~kunne~~ ~~Skrivelse~~

Men for at komme tilbage paa Scenen
med Davorum, saa maa jeg, med Tilgivelse
at sige Thorvaldsen, ikke have Ret med

Jens

saa blandt Andre, og det giorde Hr
af Hinsteen Gynd; Jomfrue Rasmus
og Jagten Overraskning
Mons Jens saae vi oftere hogde af Faar
Hunner, og især var det min Fryd, at jeg
om Søndagen kunde træffe den Jomfrue,
saa vare Øyne og ogsaa Hjertet fuldt af
min Søster Thorvø og jeg, som alle Folk
mangt af Syndaren, Veiledet ogsaa ad
Skatten mine især til de Fattige, som
vi fandt, først gjennem Mme Lebis Forsi; og
Forsi fandt først vaar, den Glade
Jan Eg, som vi kaldte Evan, og fandt Lille Gabriel
med Hun, allan Andre; og Folk vi kende
som vi kaldte dat, og nær Mme Lebis Hus
Først Skulde, vi salig, vi salig, det
var altid saa vi kunde, naar jeg gik
og skilde Forsi Skatten og vi Forsat
han at begynne Skuld Lidt og Lidt
naar jeg mindre Hogde om Eftermid
og Thorvø fandt altid travelt med at
Gratte Fjeld, Dale med Fred der Lod vaa
Bordene af Hinsdagen, og Dale med
Malarinnen, som for mig altid maatte
Dage efter saa Forunder, Klare Farve
Jan ingen Ro, — til Jan af Disse Bøger
Kom Jan lidt Feldig da først maatte gaae, at
andet Sted vi møde den Skjønne Pige
Jomfru Colbjørnsen Jan med da Ord: vi det nogle
Dage en Maaned i denne Alder, at gaae saa feldig
i Selskab osv — og jeg Faae dem Skjønne.